

BACCANO!

A GENGSZTERVILÁG ŐRÜLT ANIMÉJE

A harmincas évek Amerikáját nem egyszer láttuk különböző filmekben, könyvekben és hírekben, úgyhogy tisztában lehetünk azzal, milyen világ volt anno. Világválság, tömeges munkanélküliség, eladhatatlan termékek és az egyik legnagyobb mértékű bűnözőhullám, ami végigsöpört az országon. Egyszerre romantikus és veszélyes időszak, mely egy japán író is megihletett. Narita Ryōgo létrehozta a sajátos történetű Baccano! világát, ami végül egy animefeldolgozáshoz vezetett. A többi meg már történelem.

Maga a szó olaszul zűrzavart jelent, habár az író „hülye hangzavarként” fordította, ami fontos jellemzője a történetnek. Nem elég, hogy a cselekmény számtalan szálon fut, de ezek a szálak nem mindig helyezkednek el ugyanabban a térben és időben. Első megnézésre is nehéz lehet felfogni, ki kit akar éppen eltenni láb alól, ki kinek a barátja, vagy éppen ki kivel tartózkodik ugyanabban az évben. Zavaros? Igen. Gond ez? Nem. Miért? Mert így is szórakoztató! De rendezzük kicsit sorainkat: a Baccano! három különböző évben játszódó történetet gyúr egybe, és mindegyiket párhuzamosan meséli el, miközben ezek a történetek néhány ponton kapcsolódnak egymáshoz. A fő kapocs az úgynevezett Halhatatlanság Elixírje, ami örök életet biztosít annak, aki megissza. Egy visszaemlékezés során kiderül, hogy habár a szerből egy csapatnyi alkimista is ivott - így halhatatlanná váltak -, csupán egyikük ismeri a titkát. Ezt viszont nem árulja el társainak, mert fél, hogy visszaélnék vele. Nem is lenne nagy gond ezzel, csak-hogy a halhatatlanoknak van egy

hatalmas gyengéje: ha az egyikük egy másik halhatatlan fejére teszi a jobb kezét miközben azt gondolja: „Felfallak”, az illetőt azonnal felszippanítja, ezzel elnyeri minden tudását, ugyanakkor meg is öli őt. A bonyodalom tehát adott, az egyik alkimista magának akarja a titkot, ezért igyekszik minden társát az említett módon felfalni. Így újra elkészítheti a csodaszert, hogy

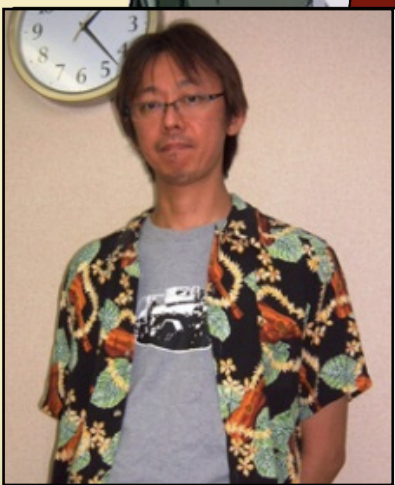

azt saját céljaira használhassa fel. És ez a fantasy vonal hogy kapcsolódik a gengszterekhez? Íme: A Halhatatlanság Elixírjéből két palacknyi készült. Az 1930-ban, New Yorkban játszódó események során ezek hol egy

kis bűnbanda, hol a helyi maffia családok egyikének kezébe kerülnek, nem kis agybajt okozva a készítőnek. Közben egy fiatal fiú bekerül az egyik családba – aminek véletlenül egy halhatatlan is a tagja –, feltűnik a gonosz alkimista, és a valaha látott legkülöncebb tolvajpáros is csak jobban felkavarja a cselekmény állóvizét. Az 1931-es történetnek a helyszíne leszűkül egy Flying Pussyfoot nevű mozdonyra, ahol elég szereplő gyűlik össze ahhoz, hogy egy jó nagy balhé robbanjon ki. Nem elég, hogy néhány terrorista túsul akarja ejteni egy nagynevű politikus családját (ismertetőjelük: fekete öltöny), és emellett egy örült gyilkos és az emberei le akarják mészárolni az összes utast (ismertetőjelük: fehér öltöny), de egy helyi rémmese alakja is meglevenedni látszik, és természetesen a gyilkolás a célja (ismertetőjel: vérvörös színű). A rengeteg gyilkos és mészáros mellett a gyerekbandának le kell tennie arról, hogy elkötik a vonatot és kénytelenek a hős szerepét felvállalni. Közben a komikus tolvajaink is visszatérnek, és egy-két halhatatlan is feltűnik a színen.

Az utolsó szál az 1932-es év, mikor egy lány akarja megkeresni eltűnt bátyját, a helyi maffia családok közt elharapózik a feszültség, az információs hálózattá váló nyomda dolgozói pedig igyekeznek kimaradni a konfliktusból, de közben minden újdonságot dokumentálnak. Érdekes még megemlíteni, hogy habár a tizenhárom részes anime ezeket a történeteket meséli el, később egy három részes OVA keretében folytatták a sorozatot, úgymond epilógust adva neki. A történetet alig viszi tovább, de ha valaki belekezd a sorozatba, érdemes ezt is megnéznie. A cselekmény zavarossága és a szálak összegubancolása gyakran felidézheti Tarantino Ponyvaregényét, vagy Guy Ritchie leghíresebb filmjeit, és ez nem is meglepő. Mind az író, mind a rendező rajongója ezeknek a filmeknek, és méltó módon is tisztelgnek a nagyöregnek előtt. De ez nem csak a történetvezetésre terjed ki, rengeteg humort és szemkápráztató akciót is beleszórtak ebbe az animéba. Durvább jelenetek miatt gyenge idegzetűeknek nem ajánlott, de így sem lépi át azt a bizonyos határt (nem csapunk át Hellsing méretű vérengzésbe). A *Baccano!* című anime egyik legnagyobb érdeme nem csak a történetben rejlik (hiába kiemelkedő), hanem a sokszínű és szerethető karaktereiben is. Érdekes, hogy habár közel húsz fontos szereplőt is felvonultatnak, konkrétan nem határozzák meg, ki is a főszereplő, minden karakter majdhogynem egyenrangú ebből a szempontból. Alakítják az eseményeket, részeseivé válnak, és nem a szerepükkel, hanem a jellemükkel tűnnek ki a többiek közül, így emlékezetessé téve megjelenésüket.

Ráadásul Narita olyan karaktereket alkotott, akik annak ellenére lettek a közönség kedvencei, hogy rendkívül ellentmondásosak. Legyen szó egy sorozatgyilkosról, aki a lehető leglehetősebb helyzetben képes szerelembe esni, egy halhatatlanról, aki bármit megtenne az életben maradásért, egy tolvajpárosról, akiknek egy értelmes szava nincsen, vagy egy örültről, aki csak ki akar nyírni mindenkit – nem lehet őket nem szeretni. A szinkronszínészek remek alakítást vittek véghez, ahogy egy minőségi animétól ez elvárható. Érdekes tény, hogy sokan dicsérték az angol szinkront is annak ellenére, hogy általában a japán szinkron-angol felirat kombinációját ajánlják a szinkronos verzió helyett. Ebben az esetben nem meglepő az elismerés. A főleg New Yorkban játszódó történetnél a japán kollégákhoz hasonlóan igyekeztek hűek maradni a szereplőkhöz, és eltekintettek a ténytől, hogy „ez csak egy rajzfilm”. A zene is kiemelkedő, a jazz, swing és más számokat hallva csak arra lehet gondolni, honnan tudnánk megszerezni ezt lemezen is. Az opening pedig olyan, mint az anime tükörképe: a gyors zene alatt felbukkanó pillanatképeken láthatjuk viszont a szereplőket a rájuk jellemző helyzetekben, ami finom ízelítőt nyújt a várható élményről (és sokat segít abban, hogy könnyebben jegyezzük meg a neveket). Sajnos az ending már a felejthető kategóriába tartozik, habár a zene jó és az énekesnőnek is remek hangja van, a képi megoldásokat már nem használták ki. Az animáció részletes, a hátterek hűen tükrözik a harmincas éveket, a karakterábrázolás (amiért eredetileg a regény illusztrátora, Katsumi Enami volt a felelős) pedig egyszerű, mégis kiváló.

TAKAHIRO OMORI
AZ ANIME RENDEZŐJE

Az anime egyetlen nagy negatívuma a rövid terjedelem. A lassan már tizennyolc kötetet számláló regénysorozatnak csupán töredékét dolgozták fel, így a végén az lehet az érzésünk, hogy befejezetlen, több történés nincs elég részletesen kidolgozva. Folytatásról még nem közöltek hírt, habár jó jelnek számít, hogy az író másik művét is nagy sikerrel adaptálták (*Durarara!*), és arról is hallani, hogy még egyet fognak (*Etsusa Bridge*). Bármi is legyen, azon a tényen nem változtat, hogy a *Baccano!* nem csak díjat érdemlően (és nyerően) sikeres, de szórakoztató és kimagasló alkotás is. Bárkinek ajánlom, aki nem riad vissza ettől a szokatlan történetvezetéstől, mert egyet garantálhatok, aki megnézi nem úgy fog tekinteni az animékre, ahogy eddig tette. Rendkívül nagy hatást kelt.

ÍRTA: NUBER7